بسم الله الرحمن الرحیم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

ليکوال : رفيع الله (روښن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه-لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل يې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مينې او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخودرویه غاټول وږمې

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دا دستور
دی چې له درده ژګېروي خېژي ـ کنه څه و د رحمان له شاعرۍ))
رښتیا هم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي
ژګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه
راووځي او چې د چا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه
نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي.
خو دا یو اځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال
کیفیت ته بیایي، بلکې د هر ځله خود طبیعت لور بیني او پر بشر او
د هغه پر چاپېریال د فطرت پېرزوینې هم د انسان احساس ته ومبي
.معنا دا چې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکر او لید
لوری د شرایطو او حالاتو په زولنو تړلی او مجبور انسان آن د خپلو
احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعر او لیکوال خو بیا په
دې اړه د هر ژر اغېزمن کېږي، د هغه زړه او ضمیر د شګو کمر دی،
چې د جوړولو او نړولو لپاره یې کوچنۍ پلمه په کار ده، هغه له شګو
خیالي سلیماني قصر جوړ، د سرابو د بوال تري تاو او د بنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرټنه سرب او فولاد ذوب(ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت ،لمر، سپوږمۍ اوستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) اودسپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغرکړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله اوماسندره ښاپېرۍ راولي، دامنيت لپاره يې ددېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او راښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا دامانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقراوژمی يې زمهريرشي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.
ددې کشمکش يو تن اسير، دخوف اورجاترمنځ راګېراو په عين وخت کې دميکدې اوبتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه اود سرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.
دده دزړه په نړۍ د لمبوغرونه او دخيالي سل پوړيزو اسمانڅکو دشاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېرکم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دى ،ښاغلى روښن به د ښل،يوويشت کالو ځلمى وي خو د ادب او ليکوالى په ډګر کې يې عمرله تي خوره کوچني ډ برندى،مينه او اشتياق يې پرخپل ځاى خو ايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتو کې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده.

روښن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(د هجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوى شو او په ستونزو کې ژوند کوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دى.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،د الفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواد او دافغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړو کې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روښن دهمدې سوژو په اوربل کې ګلان اېښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوواقعيتونه انځورکړيدي.

کـه څـه هم دافغانستان پـه څېـر درد بـدلي ټولنـه کـې چې لاهـم د ښکېلاک په پنجو کې ده او هر ه ورځ مو په بېلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمى نشته خو دسوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
ادبيان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره تړولې واقعيت دي،دده د کيسوسوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نېستې اوتنګ لاسي،يا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.
که څه هم پښتانه ادبيان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کيسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږ د ځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر څنګ يو څه تکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېروو ،که دا پام همدا سې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوای وای،خو استعمارلا دا سې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعرليکلو ته وخت ورکړي.
((يو خوښايست په دنيا ډېرشو_بل دچاپان رختونووکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دلنډې کیسې مبلغین او لنډې کیسې ته بلونکي چې په اوونیو کې به یې دوه درې کیسې لیکلې نن وینو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې یوه کیسه هم نه لیکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روشن شعر او کیسې ته کار ویلی، تر او سه خو په پوره مینه او لېوالتیا دا کار کوي، هیله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد ، استاد اولارښوونکي ته اړتیالري، هرڅوک باید وروزل شي، دهر چا دکار نیمګړتیا او نوښتونه باید دیوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پیلوونکی)همدې لارښوونو ته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو یوبل حقیقت چې باید له لوستونکیو سره شریک کړل شي، دادی چې له روشن سره هېڅ هم دا مرسته نه ده کړې، تر ما پورې چې ((خوریې، او ددفترهمکارمې هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او ناراستي کړېده، (ښایي لوی لامل یې د چاپان رختونه ،بوختیاوې او دپونډ او ډالرولېونی مینه وي) ده ته هېڅ نه دي ویلي چې کیسه څنګه پیل کړه ،اتلان او کرکتران څنګه وروزه ،کیسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه یې څنګه پرانیزه، هغه خودرویه بیاباني غاټول دی ،که کیسې یې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنیکي نیمګړتیاوې ولري نو زموږ تقصیر دی.
خو دادوه نصیحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نیولي چې په کیسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکه چې پالل یې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.
په هرحال کیسي یې د بر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې د پرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده د پرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبیاد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو باید د الفت افکار،اثار اومزارهم پرې اغېزوکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو اوخوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- دانقلاب کلونه د جنګ له غمیزوسره چې تړلنه یې له ډېرو ناخوالوسره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه،بې کوري ،فقر اوبدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونوکې خپل لیاقت اومهارت ښايي ؛ یو له هغو استعدادنوڅخه هم ځوان لیکوال او شاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکوررشاد وایي:

زمانه چې پر مدار د کیــــــــــنې راشي
د کمال په منارو تېکــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شېوا شــــــاعرپیدا شي

دا دحقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو ځانګو کې ډېر دهنر ګلان وسپړي دا دهنرد ښکلا نوی تږکیدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس دخپلې تړلنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبورکړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلد او دټولنې په ناخوالو یې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اوداموې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونو کې دخپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وڅېري او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

دخورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کیسه لیکنې د ګر ته د راوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره د زړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې داتشه د که او دا اړتیا یې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه د زړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووایم چې تر هرچا زیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زما هره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند او ډېره مینه لوستې،د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ وېستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر مودې کیسو ناوې د چاپ په ګانه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقیار) هم چې تل یې ماته د خپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار ربېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درني خور زرلښتي حفيظ شخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريينې او مينه ناک چلند يې په نااشنايۍ کې ورسره اشنا کړم ، په بوختـه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسولوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران ورور رضاخان (ايوب زاده) شخه هم ډېرمنندوی يم چې ددې کتاب په سرڅنه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت وويست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه.

لـه هغـو لوسـتونکيو مخکـې ترمخکـې بخښـنه غـواړم چې ښـايي ځيني کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازمـا لـومړۍ ټولګـه ده نيمګړتيـاوې بـه پکـې ضـروروي خـو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کوروډان
رفيع الله روشن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړتورخم څنځير

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبيا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې يوچکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پيدا کېده، ډېر وخت کېده يوه ورځ په کورکې ناست وم چې دتره ځوی مې موږ کره راغی او يوه کارت يې راکړ کارت له پاکستان هريپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره دفاميله غوښتل شوي وو؛ له فاميل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له يوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر څوبه بېرته راتلې نو ددواړو خواوو دکرايې هومره پيسې به دماشومانو په درملنه، باندې لګېدلې ،مازديګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک بايد ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نيولو سره ماته اشاره وکړه اوويې ويل چې ته بايد ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زياتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته يوغټ اوقيمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ويل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خيرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم لاړم جلال اباد ته اوله جلال اباد څخه دتورخم په موټرکې کېناستم ، په لاره کې مې دخوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راتـه ځکه چې له دېنه مخکې کله پاکستـان تـه ګوښـې نه وم تللى، لـه بلـې خوا به مې په فکرکې هغه دکليوالو خبرې اوښـتې راوښـتې چې ويـل به يې: دتورخم په ځنځير کې پاکستـاني پـوليس افغانـان ډېر تنګوي لنـډه داچـې دماسپښـين دوه بجـې وې چـې دتـورخم زاړه ګمـرک تـر څنګ لـه موټرڅخـه ښـکته شـوو ،اودځنځير پـه لـور پلـې روان شـو ډېرزيات بيراوباروپـه هغـه وخت کـې بـه دتـورخم دروازه دماښـام پـه اووبجوبند يده نوهرچابه ببېړه کوله خومره ژر چې امکان لري بايـد لـه ځنځير څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځيرتـه ورسـېدم نولکـه ديـولار ورکـي پـه شـان مـې اخوا اودېخوا تـه کتـل پـه فکرکـې بـه مـې دکليوالو خبرې يوشور جوړ کـړى و ، پـه همـدې سـوچواوفکرونوکې روان وم ګورم چې ددروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او پـه هغـه طـرف کـې دپاکستـان (عسـکر)ولاړول دپاکسـتان پوليسـو پـه افغانانو ډېره نارواکولـه سـپکې سـپورې بـه يـې ورتـه ويلـې اوزمـوږ دافغانستان عسـکرو بـه ورتـه خندل ، والله چـې زه خوزمـوږ دعسـکرو دې غيرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال دنورو خلکو پـه شـان مـې خپله لاره لنډوله چې د چيشت پـه اوربـدو مـې داسـې احسـاس وکـړ لکـه څوک چې راتـه دودربـدلو وايـې ، مګرماداسې تصـورورکړچې ماهيڅ هم نه دي اوربدلي اوخپلو قدمونو تـه مـې ادامـه ورکـړه چـې بيادمـــاجره لـــه غرېســـره يوځـــاى پـــه چپـــه اوره ديودرونـــد لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چيغه ووځي مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده له پټکو او رېتولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې زموږ د ټولنې په خدمتګار (پوليس) په لوړه نهيلي انداز وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونيولم او ګونبه يې کړم ، راته يې ويل چې ژر شه او د چايو پيسې راکوه ګنې درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم چې دا په هر افغان چه د دې ځنځير څخه تېرېږي د دوی کلنګ دی نو راته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خو به دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه په لږې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکې په څوکۍ ناست و اخبار ته په کتلو يې سرټيټ اچولی وه او داوړې په سريې رقم رقم نشانونه په درويشۍ ټومبلي وو ، دغه عسکر چې زه يې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم او په اوردويې ورته څه وويل خو زه پرې پوه نشوم او له يوې بلې سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي په ډېر غرور سره سر له اخبار نه راپورته کړ او مخې ته ايښې د چايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل خير خو به وي کنه ځوانه چرته روان يې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او وېرېدم نو د ځان د خلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره اویا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړ او په ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي .له دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛ ماورته وویل چې له ما سره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکو او ګوابنونو یې مجبور کړم چې پیسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړ او دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دا یې واخیستې او ویې ویل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ماورته وویل چې له ما سره خو نورې نشته .له دې سره یې زما جېب ته لاس کړاو ټولې پیسې یې واخستې او روان شو ما ته یې هم د تلو وویل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم او ده ورته خندل او روپۍ یې ورکړې او یو بل ته یې لکه د انګریزانو په شان د ګوتو نیولو سره ټینکیو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل- ربېل. د خيال په د نګو ماڼيو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې ليدل؛ خو چې په رښتيا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خيال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰ زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلي روان خلک مې د ېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بيا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونيو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسليت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو يې دا هرڅه د انسان ګټې ته پيدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نيولې پرېکړه پښېمانه شوم. نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رډ ځواب راکوي او راته وايي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېيم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بيا به مې وويل:نه، تېروتې يم، زه هغې ته ګران يم. ته وګوره ! چې کله يې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وايي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو بايد وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونوکې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې يوه ورځ مې ورته وويل: ته خو پښتنه يې؛ نوبيادې نوم ولې د (درى) ژبو دى !؟
په کړس يې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ويل: زه نور درته (مژګان) نه وايم !
- ښه نو څه راته وايې؟
- برېښنا !
- څه څه ! دا درته چا ويلي دي !؟
حيرانه شوه اوماته يې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چا ويلي دي؟
- ويې ويل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وويل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ويلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وايي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شريکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ويل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغير د مرګ له ورځې بل څه وانهورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازولیه درته وايم يې !
- ښه نو ووايه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده، کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل يې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ويل: ووايه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه يې وويل: ولې داسې وارخطا يې؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه شیبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.

ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.

زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.

د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.

اوه زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه ! !

هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ښېلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل:
زمونږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شوخوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه اوخپله ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه تصویر

کله یې چې په لمړي ځل ولیدل اوزړونه یې دیوبل په ختیارکې ورکړل ،نوهغه وخت شوکت په بازارکې د سیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه ننداره یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمي دارلاکت ته چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس ایښې ناشکن پیاله یې دټکري په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تسبو د دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو د خیال له رنګینې دنیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه د انسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي،بله به واخلم هغې ورته وویل قېمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل د دې قېمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظر تېر کړ،خو د هغه په سترګو کې یې د ځان لپاره ډېر څه ولیدل،د هغه سترګوله دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته او رونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکار وي خوراشه چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغړوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خو هغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده او سم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه د دې قېمت څورو پۍ دی ؟ د دې قېمت ته نشې پوره کولی ،څه ! ! ولې دادومره قېمته دی څه !؟ هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوستاپه مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې
زه وایم چې ددې قیمت څورو پی دی ،ولې مادرته په انګلیسي
وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپی وي خوتاته زما لخوانه
ډالې شو ،نجلی له غوسې سره شوه زه دچاډالی مالی نه منم اونه زه
دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي ،وایه قیمت یې چې
دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکټونونه دکانونه ډک
دي ،هوخوپه دې لاکټ پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې
وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس
که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته
وویل ګوره ته نه زما ورور ،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده
یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالی
ورکوي نوهغه یې باید ،ورور ،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې
خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل
ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته
دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو ،ته لیونی
شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یوا ځې لیوني دمینې خبرې
کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! اهغې
هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه
نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکاربده ،شوکت وویل
ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې
حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانــه شــوه اوس دخــدای پامــان بیابــه ګورو ،اوهــو تــه خــودومره ژرزما پــه زړه پــوه شــوې اوس نودهلــک دژونــدهره لحظــه لکــه دکال پشان تېرېده له دې نه وروسته يې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به يې يوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ بـه پـه کورکې نـه کېناسته ،سهاربه لمانځه وخت ووتـه اوماخستن بـه راتـه .لـه چاسره بـه يې زيـاتې خبـرې نکولې ،اتمــه ورځ وه چــې ســپوږمۍ شــوکت تــه زنــګ وواهــه هغــه اوکــی کړبلـې !ســلام ،وعلــیکم ســلام ،اوازدنجلــۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښـتنه يـم ! ! اوه سلام ګرانې چېرته يې ! همدلته يم تاته نژدې يم ،خوماته ځای وښـايه کنـه چـې درشـم .ښـه نـو ......ځـای .تـه راشـه اوزه انتظارکووم ،شوکت خپل دکان کوم بـل ملګـرې تـه وسپاره اوپـه بېړه روان شوه کلـه چـې ورسـېده اوسـترګې يـې پـرې ولګېـدې نولـه زيـاتې خوښـۍ نـه يـې وروځې پورته پورته کولې.
زياتې خبرې يې وکړې ،شوکت ورته ويل چې زه غواړم ستاسوکورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ويل چې زمـا پلاربـه مـې چېرتـه تاتـه درکـړې ځکـه چـې هغـه ډېرغـټ فکرلـرې اوبـل زمـوږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا پـه وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وويـل چـې زمـا تـه پکـارېې سـتادپلار رواجونـه اور سـمونه مـې پکـارنـدي ،هغې ورته وويل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپـه کـورکې ووایــه چــې ســبازما کــورنۍ ستاسـومېلمانه دي ،نوځـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیررادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سباشوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې
هغوی سره دخپښۍ خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل
چې مورته یوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل،
هغو په کور کې له مشورې اومصلحت نه وروسته پدې سره
سلاوکړه چې ښتنه شوکت ته ورکړي رښتیاهم چې جوړې په
اسمانونوجوړېږي.
دریېمه ورځ یې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو میاشتو
وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې ښتني شوکت
وېرولی وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوړه واخلي
خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان
وکړ،ولور خوڅه چې حتی له ښتني سره یې زیاته مرسته وکړه او
زیات دکور سامانا دضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په
ډنګ اوډونګ یې دخپلي لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي
مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل ښتنه
دومره ښایسته وه چې نجوني یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،اوهېڅ یې
نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې ښتنه
څو پېغلو له متهو ونیوه اوخپل تخت ته یې بوتلله ،له څوشېبو
وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماماګانو ځو پېغلو لور ګانو پرې يو څه ريشخند وواهه او کورته راغی موريې ورته راغله او پرتندي يې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ، پښتنه لکه د ګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه ، شغلې يې کولې ، شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بندکې وځړول او د پښتنې خواته راغی ، دهغې پراوږه يې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي اوښه راغلاست يې ورته وويل ، پورته يې کړه اوله ځانسره يې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ يې نه ويل ، شوکت ورته ويل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته يې او هېڅ به نه وايې. ته پوهېږې چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي او تل مې ترې ته غوښتې يې او اوس به ته راته ګونګه ناسته يې داسې امکان نلري ته بايد له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ، پښتنه مسکه شوه سترګې يې وزېښلې اوډېر په زوريې بېرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس يې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بيک يې خلاص کړ ، دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ، پښتنې له بيک نه يوشی رواخست او د شوکت مخته يې په لاس کې زړوند ونيوه داهغه لاکټ وه چې له برکته يې نن شوکت او پښتنه په يوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند يې سره يخپل نري تاروتاړه ، نو پښتنې لومړی په لاکټ کې دزړه تصوير او بيا خپل زړه ته لاس ونيوه او ويې ويل پوهېږې ! نن دوه زړونه يو کېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و اوټايرونه (عربه) يې په هواوه، په تورو ،خيرنو اوچاودو ، چاودولاسونو کې يې له نانوای څخه رااخستې ډوډۍ داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې څوک يې ترې اخلي، په خولې يې ورځخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې په ستوني کې بنده شوه نو غاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغــــــوی دده په شان مايوس اومانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پيدا شي او بارورسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټروترتمځايه پورې يوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان یو طرف او کله بل طرف ته کړ، تر ځو دده را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه یم.
تر ښا یسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه ،خو ما هم بله چاره نه درلوده باید تللی وای پخپل کار پسې روان شوم، سودا مې وکړه، سودا زیاته وه او نه مې شول کولای چې پخپله یې کورته د ننه کړم نو مې له ځان سره همغلته په ښارکې پر یکړه وکړه چې، که زما ترور رسیدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره یې اخلم یو څو روپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به را سره کورته د ننه کړي، همدا سې وشول کله چې زه بیرته همدې ځای ته راورسیدم گورم چې دی لا هماغسې د تیرپه شان ناست دی خو دا ځل یې سر دلاس گاډي په دیوال پورې لگولی وه او دغم اوا ند ښېنو په سوچنو کې دخوب نړۍ ته تللی وه.
له ډیرېور څخه مې دودریدو هیله وکړه، را غلم مخې ته یې ودریدم خو دا چې موټر را سره کرایه ټکسي وه نو نه مې شول کولای چې دده په تندي کې دغم او اند ښېنو کرښې ولولم او ځان پرې پوه کړم، ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښوده، واوره ! لدې سره ژر را پورته شو سترگې یې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنبلي ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې ورې ؟ دده په داسې ورو خومجبوروخبرومې له ستركواوښكولارې وكړې،زړه مې خراب اوستونی مې بند شو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران ،حيران كتل ښه نو چېرته ځو؟ غاړه مې تازه كړه راځه په دې موټركې سوداده هلته به يې زموږ كورته دننه كړې اويوڅوروپۍ به دركړم ،ژربې پرځمكه پرتې ربړي څپلۍ چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو كړې ،راځه چې ځو ،په موټركې كېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته وواېي ،بېرته به يې سرټيټ كړ،اخرېې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوی دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لري لوكس بوټان ،پاكې سوتره سپينې جامې ،موراوپلار،ورونه اوخويندې به هم لرې نوبيا ولې نااميده يې !!؟كه ژاړم نوبايد چې زه وژاړم ځكه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلك خبروحيران كړم په يوه شېبه كې يې هرڅه رانه هېركړل ماچې دده بې وسۍ اوپه ده كې بياددې شجاعت اونرتوب ته وكتل نوزيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دابخت دومره سپېره نه وای،ما یې پر سرلاس راکش کړ،نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره ناست وو یوخه طبیعت خراب شو ،په کړس کړس یې وخندل اوورسره متصل یې له سترګو څخه یودوه ګاڼې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې سترګې وچې کړې اوپه موسکۍ لهجه یې وویل ماویل چې داڅه خبره ده داخوڅه زموږلمړی ورځ نده چې جوالي توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اودده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ،سوداموله موټره راکوزه کړه ،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ،واړه اوتنکي لاسونه یې ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره دغوړیوغټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته دننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یې کېښوده اوله سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترخوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بره وه اولړشان پېچومی وه نوهلک خوله خوله شوه ،لمن يې راونيوله ترخوپرې خپل دمخ اوتندې خولې وچې کړې خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه ،لاس يې راتاوکړ اوترڅنګلې پورې په لستونې يې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود ،ايا ته هروخت همداسې کوې له ماڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتندي يې خولې روانې وې بيا يې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ يودپنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره يې څه وويل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې دې نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه درکړم که ترمارکېټه پورې راسره ځې نوهلته به يې درته ورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم،
نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو يو ځل،
بيا اوښکې روانې کړې ،سلګيوو اخستم ،لاس مې ترې
راتاوکړ غېږې ته مې رانږدې کړ،هلک ځان رانه لرې نيوه
!نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم
درته ناپاکه کړي ،نورمې هم په غېږکې ټينګ کړاوښه
شېبه مې له ځانه سره جوخت نيولی و،دده په
ګرمو اوښوکومې په خپله سينه لوندوالی حس
کړسلګيوو اخست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه ،دکوم ځای يې ،پلار
دې څه کارکوي،بل وروررلرې....؟
درلوده مې خواوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه
اويو بل وروړمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم
پروسږکال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه
ساختمان کې ددرېيم منزل له خوازې څخه راپرېوته
اومړشو چې د ېروخت يې مړی هم موږته چانه راکاوه ،اوس
مې په کورکې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دمرګ په بسترپرته ده خودايې راته ونه ويل چې دکوم ځای دی داچې زه يې هم ښه وځورولم نوردپوښتنووس هم راسره نه و ورته مې وويل چې داپيسې ټولې ستاشوې اوکه کمې مې درکړې وي نوراته ووايه چې دريې کړم،څه ټولې زماشوې!!؟ ماته خوخلک دشلورو پيونه زياتې نه راکوي دواسکټ جيب ته مې لاس کړهغه دستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ،داواخله پکارېږي دي،هلک دستمال واخست ،روان شو خودتللوپه وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه پيداشوه بيامې ورته غږوکړ تاڅه وويل ،هلک رنګ وواهه فکـــــــريې وکړچې مابه دده خبره اوريدلې وي نه هسې ماويل؟

تاڅه ويل ماته به يې حتماً وايي،هوهغه نن چې له کوره راوتم نو مورمې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کاردې وکړنوله ځانه سره يوه ټوټه يادستمال راوړه چې داسر مې راته زيات خوږشي نو پرهغه به يې ترم ما وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پیسو به نورڅه
واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پنځوسي

نن بيا دهرې
ورځې پشان
دلمر له راختو
سره له کوره
راووتل، نرى
نرى يخ شمال
لړېده، ځمکې

هم پر خپلو سپينو جاموچې له واورې څخه يې جوړې کړې وې دخلکوسترګې برېښولې، خلکو په خيرات کې ورکړې زړې او اوړدې کورتۍ ګانې يې اغوستې وې اودخپلو دندو په لور رهي شول، ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې کارکاوه خوپه يوه ځاى کې نه !

ددوى وظيفه داوه چې له سهاره ترماښامه به يې لاسونه دبل چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونکيوتاسوبه هم په دې فکر کې ياست اوپه ذهنونوکې به مودا پوښتني اوړي راوړي چې دابدبختنه څوک وو، ولې يې نوره مزدوري اوخواري نکوله چې دسوال اوګدايۍ مخه يې نيولې وه ! !خيرزه يې درته وايم دادواړه ((رشيد))او((سعيد))هغه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو، چې دعمرونوپه شپږ کلنۍ او اوه کلنۍ کې ديتيمۍ هغه سپېره څپېړه دوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېدلي وه ،چې دوی یې د سوال هغې کندې ته وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه وکړاو څومیاشتې وروسته یې مېرمن بل وروړپه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وترلې شوې ،اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خویندې اویوه موروروړپه غاړه وو ،سره لدې چې موریې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه یې ددوی پرغاړه وه ،له همدې وخت څخه راپدېخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو وروڼو کره شوې که به لدې پیسو څخه یوه انه هم کمه وه نو دیوغم له پاسه به پرې بل غم جوړۀ.
نن بیاترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو یې ایله نهه اویا افغانۍ پیدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تیارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای ،یوبل ته مخامخ ودرېدل سعید رشیدته وویل که لاړشو کاکاخوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حیران حیران یې کتل اونرۍ نرۍ شونډې یې یخ رېږدولې ،ددواړو دپوزو سرونه داسې سره اووښتي وو ،تابه ویل چې سور رنګ یې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ېښنو کې وو ،چې یو سړی یې ترڅنګ ورېد اودوی په معصومو څېرو کې دډاراو پرېشانۍ علت یې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړا و سلګيو کې ورته قصه بيان کړه سړي جيب ته لاس کړه او د پنځوس افغانيو دوه نوټونه يې راوويستل ورېې کړل او دواړه يې پرتندي ښکل کړل او تري روان شوه.
دوی هم په يوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پيسې تره ته ورکړې او مخ ته يې داسې ودرېدل لکه مجرمين چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي، تره يې ميده پيسې، (چينچ) وشماره او بيا يې دواړه پنځوسيان راواخستل ښکته او پورته يې ورته وکتل، د رشيد نوټ يې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ يې يوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله، پخپل ځای ودرېده رشيد يې له غوږه ونيوه ټکان يې ورکړل ړوند خوبه نه يې، سل ځله مې درته ويلي چې څوک پيسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصيل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکره پيل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي او نورو لېرې ځايونو نه به په جرګو شپه اوورځ راروان وو ،خود ښګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لايې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلو زده کړوته داوم ورکړي، په دې وخت کې ښګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لايې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې ښګوفه يوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال دا چې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله،په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل،يود ذکورو او بله داناثو په لېسه کې وه، داچې ښګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه ،او لـه ځان سره یې پرېکړه کړې وه چې کـه د خدای پـاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خو هغـه ډېر جدي هم نـه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې یو څه یې خوښ شي نو بیـا یې چې په هره بیه وي د لاسته راوړلو هڅه کـوي او لاسته یې راوړي ،که هغه پـه زړه بـدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نـه فـارغ شـو ،او شـګوفه لا یوولسم ټـولګي تـه تـازه بریـالۍ شوې وه چې واده یې وشو، وروسته له واده بیـا هم هغـه لـه ښـوونځي او زده کړو نه چـا منع نـه کړه، خپلو زده کړوتـه یې ادامـه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغـه شوه نو خاونـد یې ورته وویل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازمویـنه کـې یو ځای ګـډون کـوي ولـې چـې هغـه غوښـتل دواړه یـو پـوهنځی ووایـي، شګوفې ورسره د یو ځای ازموینې ورکولو ومنله خو د مشال انتخـاب پو هنځی د هغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب وو ایي او یـوه ډاکټـره شـي ،همدا سې یـې وکړل،د خـدای پـاک مهربـاني وه دواړه د خپلـو خوښـو پوهنځیوتـه بریـالي شـول،د خپلوزده کـړو ترڅنـګ یـې خپـل کورني ژوند ته هم پـه سمه توګه توجه کولـه ،د کـورنۍ نـور غـړي یـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې د خپل خسـر اوخواښې سـره ډېـره مینـه لرله ، د هغوی به یې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د ۲۷ کلونـو وه چـې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدونـه وروسـته پـه خپلـه منطقه کـې یـې معاینه خانـه جوړه کـړه، دا چې دوی ښـارته ډېرنـږدې او سـېدل، کلـی اوکور یې هم ډېرګڼ مېشتـی وو ،نو ښه ګذاره یـې روانـه وه،دواده یـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره د يوه دوست کورته په مېلمستيا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې يې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهيدان شول، شګوفه او وصال هم ټپيان وو ،مړي او ټپيان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملني ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د ليونوپشان يې اخوا د ېخوا ته کتل ، ژر يې په ځان يوځغلنده نظر تېر کړ،ګوري چې دواړه پښې يې په ګچ کې دي او ترڅنګ يې نازک وصال هم چې له سره يې سپين بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، يې نور ناروغان هم وليدل، چې له خولې يې يوه تېزه چيغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه او پښو يې ورته ټينګ ونيول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وار خطايۍ سره يې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وويل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې يې په (سېلاب) چې د مشال د تره زوی و ستر ګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې وليدل شګوفه په هوښ راغلې، نو يې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ يې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بيا وېره پيدا شوه،اواز يې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوايا هغه ښه دی !؟هو لالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني يې وويل. شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو يې ورته وويل چې هغه ماته راولی له دې خبرې سره سيلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ويې نیوله دې پرې همدا سې منګولې لګولې او مشال مشال يې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان يې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې يې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!!احمقه ته دروغ وایې د سیلاب په مخ یې وارونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس يې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ يې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو يې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه يې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودربده، له ډېرې غوسې يې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟زما خولاترا وسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تابدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل چې دا خبره بل ځاى ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو بنې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وى او هماغه خپله خبره يې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړيده او کولاى شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاى يم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دى او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يې او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړى و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شګوفه اوس د نصير دوى د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغى نکاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه،په تشناب کې د ځارويو د حلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل تکري نه د ځان لپاره دار اچولی وه،چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،او د پښو لاندې يې ځراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، ځو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،د کوټې د ننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژرېې د تشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير د تشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهیلی

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و یخې
هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله
ځیګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره
امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځینې نورو
وروسته پاتې ولایتونوته یې په ښونځیوکې بخاریواو دسون مواد
واسانتیاوې برابرې کړې وای.
په ټولګي کې اول نمره وم یوورځ نګران راغی اول ساعت موقران
کریم وه استاد مودرس ووایه کوم کارورته پیداشوه دصنف ځخه
دوتلوپه وخت کې یې ماته مخ راواړه اوتاکیدیې راباندې وکړ چې
په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته یې پرېږدې
داستاد له وتلوسره سم زمونږ یوټولګیوال چې ظاهره شاه نومېده په
سندرواوزمزمو پیل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل
به یې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مینې ډکه ټنډه
لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نیت ځنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم
اودرس ته یې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاوربدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروا ړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګڼانه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و خوروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې
ورباندې کوله
ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده
اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه
اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله
وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل
خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه
ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په
رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت
ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې
ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه
چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم
څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې
کړېوه چې هلیۍ استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په
طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له
پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو
پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه
ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه
شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه
اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې
ټایره بایسیکل باندې ګدځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يواځې اويواځې سپينې
اوښکې چې دسترګوله کونجونوېې لارې کوې خپلې دژوند ملګرې
بولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــلـیـو الــه

تل راته همدا یوه خبره کوي چې ،زه ستا نه یم خوښ،اوهسې په خوله راته وایي چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دابایـد هـم ومنـې چې هر پیونـد پـه اعتمـاد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوځان زما په وړاندې صادقه وښيي،خوماداوخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کـور کلي نجونې دي، کله هم لـه کـور پـه دې نوم نـدي وتلـي چــې لــه یوچاســره دې پــه ســیل ا وچکــر ووځي،اوبیامینـه خوتهمت،تهمت دی،دابه چېرتـه ددې خبروتـوان او حوصله ولـري، نومې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غته تیره کېږدو ، زه اوتــه د غریبوکورنیوځخــه یو ،لــه مااوتاســره داخبــرې خونــد نکوي،ته‌وکـه مـې ورسـره وکـړه بـل تـه کلیوالـه انجلـۍ یـې ،مـخ یـې راواړاوه،ایــا یــوآخې دخانــانو او مالــداره خلکــوزامن بایــد مینــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ایا یـوائې هغـه خلک چې پـه ښـارونوکې ژونـد کـوي دمینې لایقان دي، ایا دغریبولپاره یوائې او یـوائې بې عزتـي، دارام ژونـد ورنه اخستـل، دمالدارولخواپرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ایا غریـب هېڅکلـه هـم داحـق نلـري چـې خپـل دژونـد ملګری پخپلـه وټاکي، اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راتـه یې وښـایه، اوکه چېرې وېرېږي نو سـم راتـه ووایـه، زما لـه طرفـه پـوره مطمـئن اوسـه اوداهـم درتـه وایـم چې کـه هرځای کـې ځان پـه کـوم مشـکل کـې بنـد ووینې نو کـه یوځل هم وروسـتـه وګـورې نـو مابـه حتماً درپسـې ولاړه وګورې.

زه ستا پـه خـاطر هرڅـه کـولی شـم، خوتـه زمـا لپـاره هـېڅ قربـاني نشـې ورکولای، خویوه خبره درته حتماً کولای شـم، اوهغه داکـه چېـرې زمـا واده له تاسره ونه شونوزه بیا یوائې یوه لارلرم او هغه دهم ځان وژنـه ده، هسې هم ته وایې چې مینه دغریبو خلکوکار نـدی، خوداځان وژنـه اوځان سوزونه بیا دمالدارو کارندی، ایاتاچېرې اوریدلي چې دکـوم خان او بډای سړي لورځان سېځلی وي؟نه هېڅکله هم نـه، تـل داتـکـه دغریب او بیچاره پـه کـور راپرېـوتې وي، اوقربـاني ورکـوي، ولې چې ستاپرخبره چې غم، درد او کړاوخویوائې غریب ته پیدادی.

نوره رانه روانه شوه، په تلوکې یې وویل: ته اوس هم وخـت لـرې زه لـه ځان سره حیران ولاړپاتې شـوم، بلـه ورځ زموږکورتـه دڅه شـي لپـاره راغلله، زماله مورسره په خبرو بوختـه وه، زهـم پـه کـور کـې وم خـو لـږ ناروغ وم، دېرناروغ هم نه وم هسې پښـه مې لږ تاوه شوې وه، مـور مـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهيرنـا روغ ؤ،پښـه يـې اوښـتې وه ،دهغه لپاره مې د چيني غاړې لـه پتهي نـه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅويې ورته ګرمې کړم او په پښه يې ورتـه وتړم،نوپـه همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنـه پوښـتنه وکړه،دزهير پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلـوم دی،چـې غـټ سـړی شـو خـولاأوس هـم دماشوماتوب خويونه کوي،پرون يې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بيـامې هغـه شکسـته بنـد تـه بوتـه ،هغـه وويـل چـې پښـه يـې اوښـتې ده،پرځای يې کړه ورته.

مـاددوی دواړوخبـرې اوربـدې،خوځان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم يوځل يې ګورم.

همداسـې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه ،ماژر ترڅنـګ ايښـی کتـاب راپورتـه کـړ،اوځـان مـې پـر مشـغول کـړ،ددروازې ټـک ټـک شو ،ماوويل ځوک يې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملينا ! ته يې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه تـه ولاړه يې؟ راغلـه ولـې تـاچېرې کتـل چـې پښـه دې واوښـته،ته همداسې يې تل هواته ګورې،ماورته وويل تا بيا اپلتې پيل کړې؟

هغې وويل اپلتې ويل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وويل ښه دا هر څه پرېږده غواړم يو راز درته ووايم ،خوګوره چاته به وايي نه،هغې وويل ښه وايه څه دي،بيادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وويل:ستاسود کور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون يو نوی دام وليد چې چا د سيسيولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېيلې ده چې بېګاته يې راټول کړم،په کړس کړس يې وخندل، اوس دې غلا هم پيل کړې،ماورته وويل چې د ېرمې خوښ شو،ويل يې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وويل ايا ته ليونۍ شوې يې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک موووينې نوبيا؟هغې وويل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملينا خبره هسې باک وګڼله چې ويل يې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس يوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پيل وکړ،نيمايي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتيږې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختيار کړ،لږه شېبه وروسته مې بياخپل کارته ادامه ورکړه،ماويل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تيږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښويده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې پښه به دې خوږه شي، داملیناوه،اوپه ناست اوازلـه خنداښه شنه وه،په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.

ورته مې وویل ته خوپه رښتیاهم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې موږ څوک وګوري نوڅه به وايي؟

څه به وايي خووايي به کنه چې دام يې پټوه اوخندا شنه کړه.

سترګې مې وربانديې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.

ويې ويل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې داسپوږمۍ زما اوستا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې لـه تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالوبه ګټم.

دهغې فیصله داوه چې که چېرې موږ واده ونکړنو هغه ځان وژني،خومادا هم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلویولویوتېرو په منځ کې لکه دلېونیوپشان ناست وو ،اوپه خپ اوازموخبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرلـه دې ځایه پاڅوله اوکورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم اوپرېوتم نوله ډېروسوچونو وروسته خوب لـه ځانسره په یونامعلوم سفرروان کړم،نه پوهېدم په کوموځایونویې وګرځولم،اخرداچې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوندسره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراوسېد وپه حال کې وه چې د تمانچې فيرمې واورېده،له دې سره د هغه سړي د ټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يو ټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،د کړکۍ له لياري د کوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينا دواړه کوټې ته رانښوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه د پروخته پاڅېدلی وم، ملينا د مسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ما وويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تياروم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيامينه کوې؟

زه په رښتيا له تا سره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويواځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته ويل زه له تاسره واده ته تيارېم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپټنوس په لاس کوټې ته راننوته زما خبره یې
لکه چې نیمه اوریدلې وه ،زهیره بیا څه ته تیار یې؟
رنګ مې پیک وتښتیده ،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملیناپه
ماباندې مخکې شوه او ویې ویل :مورجانې دچایوخوراک ته نور
نوڅه دی نور څه کولی شي درې واړو یوه لویه خندا وکړه او دچایوپه
څښلو موپیل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، دا سې لکه دیو چا څخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي، صحربه چې را پاڅېده سترګې به یې دا سې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څو مره د ده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وايه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښايسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به د رسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو دا سې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه،د دواړو مینه یو د بل په زړه کې دا سې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه،دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

داختر او رخصتیو په ورځو کې یو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په یوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او یوه پوهنځی به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ایساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ایسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته یې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته یې پرېږدي خو هغه ورته وویل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعلیم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګینه شوه، خو بیا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بریالی شو خو اوس د هغه هم پخوانی مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې یې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کورته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وویل چې موږ راغلي یو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار یې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږی مدو ته ورکړم او زما ورور هم همدا اسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))
دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.
شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.
مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده ،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.
له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي ،اوچتېل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.
په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په څو ورځوکې یې سر تر شفاخانو ،زیارتونو او ملایانو ورسېد مګر هېڅ فایده یې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمینه اوس دبل چاشوې ، تل به یې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بیا په نشو اخته شو ،او کور یې دوباره پر ښنود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ویلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخیال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه یې کول چې یو چا ورته لیک ورکړ،د سپوږمۍ دنوم په لیدو وترهېد ،لیک یې په لړزاندو لاسونو پرانیست ،لایې پوره لوستی نه وو ،چې یوه چیغه یې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په لیکلي لیک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور یې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخواد ښخوایې منډې پیل کړې، د لیلیې دوهم پوړ ته وخوت اوځان یې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو یې چې روغتون ته رساوه نو روح یې دمینې رښتونې ښتن ته سپارلی وه.
هلکانو دفاروق مړی کلي ته ورساوه لاپه لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې یوه بله جنازه هم راورانه دوی،له یو چا یې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وویل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه یې کړې وه او په یوه ویاله کې پروت وو ،د شپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی یې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

بې موره WWW.SAMSOOR.COM رفيع الله روښن

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکیو دادهغي بې وزلي ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرى ،خويندو ،ميندو پشان يې سترګې د ځمکې او لاسونه يې د خلکو په لور غزولي نيولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خيرات غواړي.
مېرمن مې ځکه ورته وويلې چې ،واده يې شوى دى، خو په ډېر افسوس بايد ووايم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوابنې اوخسرده.
کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً ليدله چې دافغانستان بانک او سرينا هوټل تر منځ د غزېدلودوه سړکونو په يوه څنډه کې به يوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاوروکې ناسته وه.
څو ځله مې وليده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس يوازې د لاس په غزېدو به يې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وويل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولومجبوره شوې ده.
خو هېڅ جرئت مې نه شو کولاى،ويل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطلب واخلي،بیابه هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.
ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو ،نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله،په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو ،دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ !
خورجانې ! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و ،زما په لور راوکتل ،چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شېبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:
څه وایې؟
د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول،حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خوبه حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمرې کړ،ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې ،خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم،هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکارې، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی،خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وویل زه یو ژورنالېست یم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووایي؟

نجلۍ په ناست اواز وویل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد رس وایه،نو ویل به یې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او یاهم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتیکونو څخه کا راخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرویو یا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وویل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، یوائې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بیا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پیدا شي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بیا ددولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه یې خبروته غاړه کېښوده،راته یې وویل: داډېره لویه کیسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څومیاشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوې ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟

ماورته وویل: خیر داد هرچا خپل کار دی،ماډېرېخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وویل دا لوی سرک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرموږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یوخبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم،اوستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم،نوپه دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره یې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده،کور مې په ښنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلارته مې یې ویلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وروسته دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.
زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته بنه کړې وو.
هغې وویل چې ډېره اوږده یې نه درته وایم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې یې څه نه شول ویلای، له ما سره به یې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به یې،تل به یې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله یې زما د وژلو هڅه هم وکړه،یونیم کال د مخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ما ته په کور کې د ټولو په وړاندې وویل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور یې هم ورسره ملګرې شوه، له څو میاشتو وروسته، یې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ویل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای د دې چې هغه زما پوښتنه کړې وای دا سې خبرې یې راته کولې.تېرکال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې را سره جنګ وکړ راته یې وویل چې نور ه ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دا دی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلوېښتمه شپه یې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو دکور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید دکور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو بستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوڅه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړی پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګليسي.کله کله خو وايم چې راځه ځان ووژنم خو بيا وايم چې دا دنيا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنيا هم خرابه شي او د دنيا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ را کړي، هغه په دې ځای کې بيا سلګيو ونيوله، ښه شېبه يې وژړل، او ښکې يې وچې کړې او زياته يې کړه ورور ه ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک يوځل مري خو زه بد نصيبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې یې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به یې خانه قید او کسر معاش به و، ددې تر څنګ به یې په مامورینو بې ځایه پټکې او غوصې هم کولې، نو له همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم یو څو دقیقې دمخه راشي، په همدې نږدې ورځو کې زه هم د یو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقرر شوم، په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکایت کاوه، ویل به یې چې ډېره بد اخلاقه ده او هېڅ د چا مراعت نه کوي؛ دا په دفترکې د اداري رئیس ورېره وه، او سني رئیسان خو په میاشتو میاشتو وظیفې ته نه ورځي، زمونږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و، رئیس صاحب به ډېر وخت نه و، ما خو لا تر دې دمه لیدلی هم نه و، کارونه به یې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زمونږ پشان یوه ماموره وه، یوه ورځ په ښارکې ډېر زیات ترافیکي ازدحامات وو، لارې بندې وې یو څو دقیقې وروسته ورسېدم، له سلام او ستړي مشي وروسته مې جیب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یو خومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل او مخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسویلي سره کښېناستم.

ځوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سیټ نه وه .له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او د دقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته .له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېرکړاوبیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یوطوفاني غږوکړ((صابر !)) صابرله اوازسره سم د شنوچایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو ،دې دغارې د توربیک ځنځیرکش کړ جګړي لب سرین یې په نریو شوندو تېر راتېرکړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،د چایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کـو چنی غـرپ یـې ځنـې و کړ، حاضـري یـې ځانتـه راکـش کـړه ،دربموټ تکمـه یې کېکاږلـه دامـروز ټلوېزيـون چینـل یې ونیـوه پـه تلويزيون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونگا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر ابنی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټيټ کړ خو ناګهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکیچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کـرده است))ټـول مـامورین لکـه خزان وهلې پـانې رپـېدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راوو ښتې ((فکرمیکنم همـه ی تان کر هستیند)) پـه خپـل ځـای ودرېـدم. داکارمـاکړی ((بـری تـواین صلاحیت راکی داده؟))

ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر،معـدون ،رئـیس ،مـلازم ،قومانـدان اوعسـکر ټولویوشـان تطبیقېـږي اومـا داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخوته هم زمـا پـه شـان یـوه مـاموره یـې ته دکوم صلاحیت له مخې مورډناوخته ،یانه راتـګ پـه صـورت کـې غیرحاضروې؟له خپل ځایـه راروانـه نـه شـوه اومخـې تـه مـې ودرېـده ((مــن را خــوب بشــناس نــام مــن رویــا اســت ومشــهور بــه غــوره))څه !غوره !!؟دغوري په اورېدومې ذهن اته کال مخکې ولاړلکـه یوڅه چې راپـه زړه شـي ،لـه دې سره یې ګوتـه رانېغـه (بلـې غـوره !) دګـوتې لـه نیولوسـره یـې لـه مړونـد سـره پـه هغـه داغ چـې اتـه کالـه مخکې یې له ماسره دپنځوس زره جُنبشـیو پیسوشـرط پـه ایښـودلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)او روانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یوژورفکرکې شوم ،دوی یووخت زموږ همسایه ګان وو ،له چارېکاروڅخه راغلي وو ،پلاریې په ننګرهارکې یونظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ډېرډېر پخولو لپاره راتلله دابه هم تله راتلله او لوبې به موکولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ مابه هروخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ما سره ډېره مینه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهدبود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ماهڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجاروکړي یو ځېزیې وکړ ودرېده برنډې برنډې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې راودانګل غوښتل يې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو ! !؟اوغلې ودرېده ماوويل هوزه (نې من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګو څخه دمرغلرودانو په شان اوښکې رواني شوې (اينه توبردی ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم.

ډېرکشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږ کړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ تر کومي رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد است امو که درلغمان همسايه ی مابود)چې سجادبچيم تو ! !؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړيواحوال يې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه مومې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کښناسته ،غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرته ده يې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل يې يوځه وواېي خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسهء من راديدی ،څه لمسی ! !؟ مرې مې په ستوني کې بنده شوه ومې ټوخل خو ژرغوري دابوګيلاس راته ونيو ،غړپ مې تري وکړ ګيلاس مې په دسترخوان کېښود ،غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او ټکری يې سترګوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببروښتان يې درلودل اودچرسوډک سګرټ يې دګوتوپه منځ کې نيولی وه خوني ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مورې سره په دسترخوان يوځای شو ،دغوري مور زه ورته وروپېژندم ،ماته يې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غوري وويل شهاب پسرکاکايم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسپلابونه روان وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې وکړ ،هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکي نلرم،ومې ،ويل ډېر ښه،ددسترخوان ترټولومې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبيعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نوتره به يې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونشو کړای هغه وږغورم

روزي ګل هم زموږ د هېوادیو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاو یې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل یې سترګو داو ښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دو مره لوړو ، ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي او ښه پرې ښکاري، یو چې زما ډېر خوښ دی هغه دا دی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د نګه ځواني، سپین رنګ، سوچه ږیره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې را ښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژانده ، څو میاشتې کېدلې، چې موږ ددوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګو نه شو ، کله چې به زه د ماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، او س ورسره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مې ويل څه يې کووم هسې نه بده يې وګڼې.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټيو ته ورتاو شوم ګورم چې يو کس په يوه پوله د پټنو په سر ناست دی او سر يې د څنګنو په منځ کې ورټيټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځايه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ويل اشنا څرنګه يې؟
وعليکم سلام،شکر دی ښه يم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست يې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په يادونو کې دخيال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په يوه شېبه کې يې رنګ سور شو سترغلي يې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه يې دوه کولولي ښکې په رنګړی ږيره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته يې کوزې شوې.
خوله يې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په يادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟
بيا يې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې يې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستونو کې يې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې يې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا ديوه مزل وهلي ،ستړي او ستومانه تږي پشان چې سمندر هم ديوجام اوبو په اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره يې کمې بولي، ورو ، ورو زياتېده.

په زړه کې مې دېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهيلۍ ته حيران شوم، نورنو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترڅنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته وا چاوه،ومې ويل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهيلی يې ايا مئين خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئين يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مينتوب؟!

ښه نو بيا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبياولې ؟

اهـ ! !داسې يوسوړ اسويلی يې وکېښ چې له ورايه پکې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د يوې نجلۍ په يادونو کې وخت تېروم،خو هغه جينۍ چې لمايې دژوند خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما يواځينۍ ايک يوه خور وه.

څه ! !؟ايا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه ددې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.
هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا را سره ونکړه.
پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه،یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړی نو ګوري ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پونه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکتر اول..... بیا تري دخبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیا یې زیاته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکتر غلی شو ،خو زه بیا پرې ورد مخه شوم وو ایه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وویل:څلویښت زره افغانۍ!!
څ ،څلویښت زره افغانۍ !؟
هو همدوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترډاهم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د پوال ته کېناستم
او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هیڅ نه جوړېږي باید یوڅه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیا مې وویل نو اخر دا څلوېښت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نبک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه ،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نبک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه ،او بیا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اخې ته دومره هوښیار یې او که بل وروړ هم لرې؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلوېښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ەءەءەءهلک ښه په تېزه تېزه وژل بیایې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزمایې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ‌چا ماته لاس را نکړ او دې ژوري کندې ته له پرېوتوېې نجات را نکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نو همدايې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبوري خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،د هغې....او يو ځل مې بيا په روغتون پرېښوده .پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مور مې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيا مور ته څه راکړې.

نور نويوائې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مورږ دواړه همصنفيان وو ، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و ، خوده رابانديې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ،
ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر
هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني
ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل
پښتورګی ورکوم،له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستي
مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون
پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې
وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې
وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی
ورکړي، ډاکټر موږ دواړو ته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه
وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه،
زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې
ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې،
ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه
همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې یې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې، نوریې دی په تذکره کې ثملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر یې لیکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:

ای لیونیه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیاته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوریې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېږ زبېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجاني !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا !ایا د سونیا پیواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېرکړل ، او په سلګیو بې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خودالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيابه يې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسی کې ناسته وي ، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم اونوريې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نوريې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خبز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و ، له خپلې وظیفې سره یې بې کچې مینه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې یې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اومور یې غوښتل چې دسپلاب په غاړه دواده امېل وویني یوه ورځ یې کښېناوه او ورته یې په نیمه نیمه کې یاده کړه چې زویه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی یې اوخوردې هم پېغله ده هغه متل دی وایي چې: خورلور پېغله شوه نوبیا یې په کور کې ساتل پکار ندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

مور یې دسپلاب درضایت خبره پلارته وکړه هغه ورته وویل ګوره دسپلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه اوانتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، یوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وایي اونه مجید ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک یې خوښه وي ؛مور یې هم ورسره ومنله بېګاته چې سپلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ، مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نوراته يې ښايه سپلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاونده غلې اوبې کبره نجلۍ وه.

د سپلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سپلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وارد څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځوروللو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تاته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سپلاب دمور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) يې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داخل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره يې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازيې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازيې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته يې ورته وويل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زيات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زيات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وويل درځم خو په یو شرط چې ته به راته وايې **I love you** شازيه په خنداشوه داځه خبره ده چې ته پرې دومره مئين يې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو یو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر رابانديې وکړې.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېر شديد جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفين پکې مړه اوټپيان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب ديو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپيان دجنګ له میدان څخه وېستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو، سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ اودحوېلۍ په سوفه ولاړوه فکر وړی و، چې دربنجرد ټایرونو اواز یې دفکر لړۍ وشلوله اوغږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور اوخوریې ددروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه اوغلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې دکورپه لوریو عسکرچې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ،دسېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګونشو نو ورووته اود سترې مشي په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې دسېلاب دټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل اوپو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاوروکې ولوېده، خوراومورېې ېېرته دکور حوېلۍ ته رامنډې کړې اودشازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، ددوی په کړیکو نورهمسایه ګان هم راټول شول ،خوعسکر وویل: ګوره کاکا موږ چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،دسېلاب پلارله پولیسو سره په موټر کې کېناست اوموټر روان شو؛ شازیه اوخاله (خواښې) یې ورپسې لوڅ سرونه اوبیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرولګېده چې وچې شونډې،ژېړرنګ ،اوپه وینولېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه رنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس اوتوان نه وه ګوتې یې دشازیې په وېښتانو کې ننوېستې ،سترګې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګوکې ور وتهومبلې او په ډېر کوشش یې همدومره وویل **I love**
I. I اوله یوې غتې سلګۍ سره یې سترګې پټې شوې
له همدې سره دشازیې له خولې یوه بېدربغه چیغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په ببره روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټر نه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې او هيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته یې وویل که سبا رانغلم نو ګوره چې پام دې وي اورئیس صاحب ته زما دمشکل وواېې ،زه به هم ورته زنګ ووهم،له خفګان نه یې رنګ تک تور واوښت له ځان سره یې کرل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپیو موټر نیسم او کلي ته ځان رسوم نو بیا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته ،نو مجبوریم چې ښار ته یې راولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حیران ولاړ وه نورنو دماښام تیاروهم خپل څادر پرځمکه غوړول پیل کړل.ناګهانه لکه دلیوني پشان روان شو ،له ځانسره غوربده اودسرک توره لیکه یې ونیوله ،بس ځم په پښو باندې ځم ! اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې یې غله ونه شکوي ، خیر راځه خدای لوی دی،خپله لاره یې لنډوله ،چې بیا یې دبغل په جبب کې مبایل په لړزه شوه ، ژر یې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادی اوس در....نورمبایل دچارج دختمېدو ټالی ووهله ،اوبند شوه.مبایل یې په جبب کې ورخطا کړ اوپه قهریې وویل: ته بدبخته هم باید په همدې وخت کې بند شوی وای؟
نورنو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغیرله دې چې له خپل همت څخه کاروا خلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نیم ساعت ،څلو ېښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلوربېل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک یې دڅپلیو ښېهار خاته پرمخ روان وو ،په تیاره کې دنه لیدو له امله یې خو ځله دپښو دګوتو نوکان له تیږو سره وجنګېدل ،خوبیاهم ده په درد او سوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اند ېښنې اخستی وه ،خدای ته یې سوالونه کول چې پرښځې یې ورحم ېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې یوخوډېره ښایسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسی په شپو او ورځې کې یې کړېوه ،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې یې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې یې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامیدونه یې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالی نه په خندا هم شو، یووخت یې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا یې ترسترګوشوه،چې دده په لوررارواندی،بیایې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ،چې کاشکې دموټروان رابانديزړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـوال اوزاری چـې ورتـه کـوي ،اومـوټروان پرخپلـې مجبـوری وپوهوي،اولـه ځانسـره يـې پورتـه کـړي ،مـوټر ورتـه ودرېـده ، ژر دډرېـور طرف تـه ورپـه منډه شو ،استاده چېرتـه ځئ؟ میاګانوتـه ددوی کلی دمیاګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ویـل يـې چـې زه خو ترهغې ځایه چې ورسم ،بیاخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چـې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کـړ استاده ځه لخيره.موټرحرکت وکـړ، پـه شـاتـه سيټ کې دوه نور کسـان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکړه ،وروره څنګه پدې ناوختـه کې پیاده روان يـې خیریت خوبـه وي ؟ده ورتـه وویـل هوخیریت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې پـه یوه شخصی دفترکې دنده لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکړ، نور نو دمیاګانوترکلي پـورې دوه کیلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سيټ نه يې تمانچه پرسر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځای پرځای ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغی، دی يې لـه مټ نه ونیوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجیبونو پـه پلټلو يې پيـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفریادونه وکړل ، داچې هغوی يې يـوائې اواز وانه ورېده بلکې،څو پرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنکرېپه ،خدای د ي ددې دفتر ببخ وباسي چې تـه پکې کـارکوې ،ایلـه همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديارلس سوه اوشل روپکی؟ ! څه ورک شه احمقه، پیسې اوموبایل يې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې يې بيا په خوله يو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله يې له سرو وينو ډکه وه خوبيا يې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کليو اوبانډو کې يوه وېرووونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ويشت دقيقو مزل وروسته دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور يې دکوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تياره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو ، نو دچيغو او ساندو اوازونه يې تر غوږوشول، غږي يې سست شول ، پښو يې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم ! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان يې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل وهلو سره پربوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده څوکسانو يې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې يې وينې روانې وې اوسپين کالي يې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر يې له انګړ څخه کټ ته راووړ ،پورته يې کړ، اوبه يې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو اوڅوک له باور نه ، يو قيامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکو ډکه ده، خيز يې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې يې مور ورته په غېږکې کوچنی ماشوم وا چاوه او چيغه يې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، يوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونيوم، له لارې نه يې ګوښه کړم ما ورته وويل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلی شو له تاسره مې يو څه کارو ، ښه وايه څه کاردې و؟

دومرضروري خبره هم نه ده، يوه شوم چې د شېرازه په زړه کې يو څه شته خو دويلوجرئت يې نکوي، له لاسه مې ونيو ليونيه وايه کنه ولې غلی يې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه يې وايه چې څه دې ويل؟ شېرازيو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نو بيا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول:ياره کاکا زه خويې بلکول ليونی کړی يم، وايم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه او غونډه زنه خويې په زرګرجوړکړې دي د قران کريم حافظ هم ده اوس و يوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچين ماچين خاپېری ځوک ده چې ته يې دومرشيدا شوی

وايم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې او کنه زما خودې ورته تلوسه کړه، ژريې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وايه، شېرازيوځل بيا ستونى تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وينې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هود قدوس خان کوردى ښه ښه نالايقه (زردانه) يادوې هو هغه خورښتيا هم ډېره ښايسته اولايقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شيرازځانته ګوته ونيوه، يو وار دې يې خداى زما کړې بيابه ته ګورې چې زه يې څنګه ساتم وايم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نيسم !دى لاد هغې د ښکلا په ستاينو بوخت ووچې ماته د زردانې او شېراز وړکتوب راياد شو په رښتيا هم له يو بل سره يې ډېرمينه درلوده او همېش به يې يوځاى لوبې کولې، خوداچې دوى سره په وړکوالي کې بيل شوي و ،اوس شېراز هغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وويل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دى چې بيګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلى يم، په خندا شولکه چې ته مې ډېرخوښېږې وايم چې زړه مې درنه توردي ،په بربېتوکې يې راته وخندل او غبږه يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خداى سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو د چاى څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نو اوس زه ځم او بېګاته به دې په تمه يم ته به مې د پلارجان سره داخبره حتماً يادوې.
ـ وايم يادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کرس کرس يې وخندل دخداى پا مان ستاپه تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربرکی په شان تاوېده چای یې راوړ ،
والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل
چای ده پیاله یې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مایې دپلار سره خبره
یاده کړه هغه راته وویل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي
ویلي ،اونه هم مورېږ په دې خبره کوم فکر کړی دی.
ماورته وویل لالا ! ماته خویې ویلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما
هم وراره دی.
ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه،
وایم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانېغ شو ،
والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وایم راځه چې نن
دستمال رانه ورېم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود
قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه
خوراورینه ټنډه هرکلی وکړ اوحیران و چې په دې دخت کې موڅنګه
ورپېښه وکړه ناست وو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو
قدوس خان ته یې مخ وروا ړوه چې مونږ دلته دیو خبرې لپاره راغلي
یوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته یې ووایم قدوس خان ډېر ښه
سړی وو ،ویې وویل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبیا په
تورشپه راتلې دخه لپاره ساده سړیه داسې فکروکړه چې یواځې
ناست یې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده
بنده ژبه ویل موږ راغلي یو چې تاسو ته دښینښي لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دوستي ومونوره هم تېينګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه
يوشېبه غلی شو ،ديوې شېبې لپاره چوپتيا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ د ېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ويې ويل سمه ده موږبه مصلحت وکړو، بيابه تاسې ته احوال درکړو ،ماغوښتل چې يوڅه ووايم خولالامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.
ـ ښه نوموږبه بله ورځ بيا راشو اوس دخدای په امان، هغه ويل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بيا ورغلو ،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرمو سره ياده کړه هغه وويل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعليم يافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښيي، موږپه دې ښېښنې خوښ يو، يودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! !دشيرينۍ دقاب څخه مې خوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو يه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خيريوسي بس په يوترپ کې يې په غوري کې ايښی دستمال راوراساوه وماته يې ونيوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلو اشاره مې ورته وکړه، هغه راته ويل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماويل که ستاسواجازه وي زه به يوخود تمانچې ډزې وکړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پيل کړې ما تيار له ځان سره يو څو داني دلس وروپې وال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظار کې ناست وو ،داموڅومره ناوخته کړه مورې څومو له انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شيرازيوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېناستلوسره مې يوسوړ اوصوېلي ووېست ،تکيه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره يې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچيغه يې کړه مبارک موشه اودستمال يې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په يواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وايم غفارکاکا زنداباد، شُغلي پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژندابادد خولې پېښې يې ورته لکه ديوې ماشومې پشان وکړې، مور يې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه يې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ويله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې مياشتوپه تېرېدوسره واده تيار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلميان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکريزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخــه د پېغلو پــه لاســونو د دریاګانو او چمو او ازونه اورېــدل کېــدل او د بانــدې د غتېــو دوه ســره ډولونــو اوازونــه او د ځوانانو اتڼونــه او د پښــو دربا اورېــدل کېــده، ســباچې د ډوډۍ مراســم خــتم شــو او مېلمانــــه خــــلاص شــــول ،نو د تخــــت شــــانۍ وخــــت شــــو تړلو مېلمنو او د هلـک خوینـد وورونړو او خپلوانو تړلورنګینې جـامې اوغوسـتې وې شـاه اونـاوې یو ځـای ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتو کې ګوتمې ورکولې(چېله بدلې) چې پـه دې وخت کې نـاڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلړصبر وکړۍ ! !

تـول حیـران شـول ددې پـه لـورې سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړې ، داراغلله او ددې تړلو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخو اودربده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې پـه اخرت کې مې غـاړه بنـده نـه وي هغـه دا چې مـا دې دوا ړوتـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دې اودواړوزما تیونه رودلې دي،د شبراز رنـګ والوتـه بـې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پرېوتـه، خپلـه هـم پـه کـتې کــې راچپــه شــو او وادة تــه راغلــې خلــک پــرې راتــول شــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ کلی له ښارڅخه ښایسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدو سره سم ګورم چې دخدای (ج) بخښلي سرور اکا لور زېبا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې څخه کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې یې ځان له ډاګه ډاګه واهه له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي دسروراکا ښځه ببو لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونیوله اوله خاورونه مې پورته کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزېباته سلګیو وار ورنکړ چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه دحمید دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وویل حمیده زویه مور دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستې وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حمید مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حمید خوارکی په سرو وینو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وختـه په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې داسې ننوت لکه په یو ه کڅوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو ، زېبا څوواري بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چیغو کې یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښوا خلاقو ښتنن وو دښوونځي تر څنګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته دپای ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونو ته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ وظیفه

تل به يې د نوم په اورېدو ډېر خوښېده او که به يې د چاله خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به يې ګړوله تر څو يې په باره کې يو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده يې هېڅ خيال نه راووړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو دې موقع وخت يې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته يو څوک ويلې ،يوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې يو په بل پسې په څوکيو ناست وو، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تميم د ټېليفون زنګ پورته شو کوم ملګري يې زنګ وواهه ټېليفون يې اوکې کړ دخبرو په منځ کې تميم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره يو طلايي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره يې پرې غږ وکړ و بښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه يو نمبر پرې ليکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بيا يې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تميم چې نمبر وليکه نو قلم يې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته يې په خپل جيب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی او درس يې پيل کړ په شاګردانو يې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی ،ولوله چې قلم یې له تمیم سره وه او بل قلم هم ورسره نه وه
حیرانه پاتې شوه چې له تمیم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تمیم
هم سرتېټ اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په
خپل خوږ او نازک اواز قلم وغواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره
وخته یې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې د یو بل همصنفي په
واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه !! تمیم وکتل چې ولولې ترې
دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مایوسه شو ،قلم یې ورکړ
استاد درس پیل کړ ،د درس په جریان کې استاد د سبا ورځې لپاره
شاګردانو ته کورنۍ وظیفه په نښه کړه تمیم د شپې په کور کې
کورنۍ وظیفه لیکله چې په اخري کرښه کې ترې یو څه اشتباه وشوه
دا ورقه یې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورقه کې یې کورنۍ
وظیفه ولیکله ،کتابونه یې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه یې هم
د کتابچې په منځ کې کېښوده ،سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی
نو له هر څه نه مخکې یې کورنۍ وظیفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه
شو چې کورنۍ وظیفه یې هېره کړېده حیرانه وه چې څه به کوي ځکه
چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تمیم چې ولوله ورخطا او ترهېدلې
ولیده نو پوه شوه چې کورنۍ وظیفه یې نده لیکلې نو یې سمد ستي
خپله کورنۍ وظیفه راواخسته او د خپل نوم پر ځای یې د ولولې نوم
ولیکه ،له استاد نه پټه یې ورقه د ولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله
یې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ویې ویل
چې استاد خو یې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه وا خلې اوکه دا ستاد رټلې او خجالتوونکې خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې دا ستاد له خبر ونه راته دا ښه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله دا ستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخر کې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خو تميم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنورو شاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکو خبرو دولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنو ته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم! !څه نه راځې ! !؟ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږ کورله دې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نوداځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده اونشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدوکې یوه انجلۍ ورسره دتېرېدوپه وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربړکۍ په شان تیزه روانه وه اوهېڅ خیال یې پرې رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نرې دګولوبند په شان ګوچنی ټکری اوتوره اوږده چوټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ،کتابونه یې راوټول کړل اوپه بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ، سوچونوپسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونواوفکرونوکې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګرفکر یې په بل ځای کې و استادپرې څوواري اوازوکړمګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کورته ولاړفکرېې پرځای نه وه ، سباته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هيڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته يو کتاب يې راواخسته په لوستلو يې پيل وکړ دمطالعې ثود قيقي وروسته تميم ددروازې اوازواورېده سريې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه ببرته پورې شوه ثه يې ونه ليدل ،ببرته يې په لوستلو پيل وکړ چې يووخت يې ساعت ته وکتل نوددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر يې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه يې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زينه کې روان وه چې له پاسه پرې يوبل ثوک داسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تميم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړوسترګې يوپربل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تميمه !!ولولې! !تميم چې دولولې لنډوجامو ،اوږودقد ،توررواوږدوزلفوته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره يې وويل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سرېې په کتاب ورټيټ کړی وه پوه شوه چې تميم وه دواړه لکه دبوتانو په شان يو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستګويې اوښکې روانـــــــــــــــې شـــــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولوبه ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته څوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه مایاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختې لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږورباندې کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اواز د سرورو (زیشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولو را سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده ځومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لما سره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماڼېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوا یې په کړو وړو کې ښځي تغیر راغلی و، دشپې لخوابه هم ډېرنا ارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا ځومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوې؟ داخو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لرې،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما ځوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايې هم راته ويلي ووه چې کله يـواځې وي، اوڅوک ورسـره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شـان تعجب کـې وم ،څو ورځـې نورې هم په همدې شان تېرې شـوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلم او کـوم ځـاى تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چـې راغـلم خويندو ورونړو اسره روغبړ وکـړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو ورونړو هم ډېـره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يـې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکـه داچې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلـې وي، ولې چې پلار، مور او ټولي کورنۍ بـه زمـا خيـال هـم ډېـر زيـات سـاته نـو لـه همـدې املـه بـه يې داهم ډېـره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنـو ډېـر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړاى شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چـې غـوږونـومې دزړه درزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـواځې ناسـته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه يـې ځنګ تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبيابه مې وويل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وو ېرېږي نو بيا ؟
هسې هم هغې خو راتـه ويلي چې پـه داسې وخت کې بايد پـرې يـو
ناڅاپه اواز ونکړم، بيابه مې وويـل چې څه وهي خـودې نـه اونـه ادم
خوره ده، چې وبـه دې خـوري، راځـه همداسې ورشـه ،خوبيابـه مې
وويل هسې نه چې دا وو ېرېږي، اوځه چل پـرې ونـه شي،خير خوونـه
شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،يو ځل مې پـه
ستوني فشار راوړ، چې څه ورتـه ووايم، خو ستوني هم قسم وکړ،
چې اواز بـه رانـه ونـه وځي، پـه دې کرلـو ،ربيلوکې نژدې درې څلور
دقيقې تېرې شوې، اخر مې ويل هسې نه چې ومې وينې ،بيابـه بـل
ګمـان رابانـدې وکـړي، بـې اختيـاره مـې وويـل، شـميم ! !مـخ يـې
راواړاوه ، له سترګويې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې تـه
يې دټوشي پيپرو قاغذي قطـې ايښـې وه اوسمه ډېرې يې جوړه
کړېوه، ځان مې زړور کړو خواتـه يې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې
داسې تنها يې دې غوره کړېده، ايا زما له کورنۍ سره دې طبعه نـه ده
جوړه ، اوکه زما کومې خوريا وروراويا هم بل چادرتـه څه ويلي وي
خوماتـه يـې ووايـه ،زه بـه يـې پـو کـړم ، لـه ځايـه پاڅېـده، لاس يـې
دسترې مشي په نيت رااوږود کړ، مايې هم لاس ونيو ،اولـه ځانسـره
مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کـړې، ورتـه مې
وويـل:ګوره شـميم ! ! نـن چې هرڅه راتـه صفا صفا ونـه وايـې هـېڅ
امکـان نلـري، اخـر چـل څـه شـوی دی ، چـې تـه داسـې کـوي ،ګـور
داخوستا يوه ورځ نده اونه دې هم يوه اوونۍ ده، له کله نه چې تـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلي يې ما ستا پرشوندو مسکا ونه ليده بغير له غم خفگان او پرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته يې ووايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتي ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې ووايه، که څه ناروغه يې هم راته يې ووايه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته يې ووايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يو خوته لاڅو مره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يو شرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اورېدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوښ او خندان ساتي.هاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونیې دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یوڅه ټکنۍ شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوما خودرته ویلي ند ي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همدا سې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړايې ایساره نکړای شوه ،دسلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیايې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیايې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېر قهر مې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ ! له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور داني لکه د بګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس تولـه ورځ بـه دی و او مرازانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زاری به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرماره شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه څارويو ته خو لږه ګياه (وابښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښـې. ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به يې سري او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لونې وې ،ترڅو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مېزانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مېزان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليوني فکرېې پکارا چولی و ،چې راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمکه به پرې جوړه کړې او له بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نو يې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلد نه وو، ډېريې په عذاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او د غويي پښه يې ووهله ؛ده چې د غويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای کړای فوراً يې جيب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جيبه راووېست او په غويي يې ښه د زړه له اخلاصه ګذاروکړ،د چاقو ټوله پلنګه يې د غويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بو تلل او دونې تر سيورې لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده وابښه به هم رانه ونه خورئ تا سولا تر اوسه د مجنون ضد نه دی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (د سهارچای

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده نوبي چای توت دوني سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلارله وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خوکله يې چې له سترګوپناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې سترپاخخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په سترې لهجه يې وويل بابامې غويي په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه شوم ، ټکری په سرکړاو ييلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټي ته په رسېدوسره يې چې سترګې په غويي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دماريه شان تاوېږي؛ نويه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چای نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دی چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خدای دې ږيره په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ږيری شوې، دلمسيانو خاوندشوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېری ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او دکلي په دلاک (نايي) پسې يې پلټنه پيل کړه پيدا يې کړ له لاسه يې راونيوه او په يوه ګوښه کې يې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږيرې مې خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه يخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته يې وويل: مجنون ماما ته په هوش کې خو يې؟ دا ښايسته اوږده ږيره او پاکه خرېيل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شين اوښته وويل: ږيره ستاده او که زما وايم خبرې مکوه او چې زه درته څه وايم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږيره يې ورته پاکه خرېيله او روان شو، کورته چې راغی بچيان يې پرې راټول شول وی ! ! بابا دا دې څه کړي ؟دی راغی او دهوېلې په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن يې هم راغله او د مجنون شين مخ يې چې وليد ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږيره ليونی شوې ؟دا دې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز يې په لاس کې وه او پورته پورته يې کاوه په تروه تنده يې ورته وويل هر وخت به دې يو متر ژبه راوېستې وه ږيره دې په تېرتويه شه، دا سې شه او هسې، دا دی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟که بيا مې درته له خولې نه يوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما د ګيرې پشان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری یې راکش او پر سریې سم کړ ،څوځایه
پینه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښا یسته ځنډ وروسته یې بېګانی جواری او یو کلوله پیاز په پلو
کې واچول او له کیږدۍ څخه راووته ،خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی او لکه ټال ځنګېده ،لکړه یې راواخسته او رمه یې روانه
کړه ،صبرو چې پایندۍ ولیده نو په بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یو سه تادخوب ګوډی هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت یې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لږ پنېر په دستمال کې وتړل
پتکی یې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه ،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پایندۍ بل ورور یا خور نه درلود موریې یو کال دکډو په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل يوه ليوني اوښ د سيني لاندې کړې او وژلې يې وه ،پلاريې بل
واده وکړ دې کورته د ميرې له راتگ سره سم د پايندې د بدمرغۍ
ورځې شروع شوې ،ډېره بده رويه به يې ورسره کوله سهار به يې ورته
مالونه مخکې کړل او بېگاته به په تياره سترې ستومانه او خوبولې
راغله کله به مړه(ډکه گېډه) او کله هم وږې ويده شوه ،اوس يې پلار
هم هغه پخوانۍ مينه نه ورکوله هغه ته به يې چې مېرمنې څنگه
(ډول واهه)دی به ورته گډېده.
غرمه شوه بادام او پايندۍ خپل جواری وخوړ دلمرپيتاوي ته ناست
وو ،لمريې پرهډوکو ښه ولگېده نوځکه خو يې د پاچاهۍ خوب هم
مېلمه شو ،رښتياده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه يې
لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازديگر له خوبه راپورته شوه مالونه
يې کتېدلي وو ،ژريې بادام هم راپيدار کړ او د مال په راټولولو يې
پيل وکړ ،خو د پايندۍ يو سېرلی نه وو اخو اد ښخوا يې په نژدې
ځايونوکې ډېر وکتل پيدا يې نکړ،بادام پايندۍ ته کړه راځه چې
اوس ولاړ شوه سبا به يې په رڼا وگورو خو پايندۍ ته د ميرې خبر
ښغې سترگوته ودرېدې:که دې کوم وری يا سېرلی ورک کړ نو
ستا به هم همغه حال وي.
نه نه !زه نشم تلای زه يې گورم که پيدا يې نکړم او کورته ولاړه شم نو
ابۍ به مې مړه کړي ،خو د بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه
شوه ، ماښام تېروو چې پايندۍ کېږدۍ ته ورسېده د ميرې له وېرې
يې پټ پټ د کېږدۍ پېښخول پورته کړ او غلې پربوته،د سحرله رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،او د سېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمر ختو سره بادام هم خپله او هم د پاينديې رمه غره ته راپورته کړه ،بادام ښېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پرپاينده پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکر وکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نو يې له همدې ځايه ورته نارې کړې پاڅېږه لېوني سېرلی دې ولټوه که پيدا دې نکړ نو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمرو ګوره او ستا خوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله، پرخې (لويې تيږې) ته پورته شو ، دهغې ښې لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يو تور مار د پايندی له ډډې په ښکېدو شو ،خو پايندی له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لويو هلکانو څخه اورېدل، چې يو له بل نه به يې پوښتنې کولې ايا مينه دې کړېده ؟ کله مئين شوی يې؟ په چا مئين يې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، يوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نيا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، د دې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوباړی ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه يې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانيا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به يې راکاوه،د دې لپاره چې زه يې ترټولو مشر لمسی وم ما ته يې تل د مور مينه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ويل چې هسې هم هغه راڅي نو ته څه کوي، خو ما دواړه پښې يوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي يوځل يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايـد ځـان تـر ځنـګ وروړسـوم، روان شـوم او ننګرهـار تـه مـې ځـان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انـۍ مـې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شـول چـې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خـو مـالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې د برختې مې پېژندلي وای،نا ببره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايـې،ورغلم کورتـه داخل شـوم ، کلـه چـې د انـۍ مـې راباندې فکـر شو ، اول خو حيرانـه شـوه چـې داسـې ځنګـه کېـدلای شـې،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يو خوب پشان ورته معلوميده ، بيايې د فکر لړلـۍ وشـلوله او زمـا پـه لـور يـې را وځغاسـتل،زه يـې پـه خپلـه غېـږه کـې ونغـاړلم، دومـره يـې ښـکل کـړم چـې اوتـريـې کړم،نـور يـې لـه ځانسـرنژدې کېنولم،دکـور ځبنــتني هــم ســترې مشـــي راســره وکړه،دکـورنۍ حـال او احـوال يـې راڅخـه وپوښـت،هغې زمـامور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولـې مـا ددوی پـه هکلـه لـه دې مخکــې څــه نــه وو اورېدلي،پــه شــرم ګيــره فضــاکې ناســت وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې ديوه دشلولو هڅه کولـه، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کـوټې تـه يـوه نجلـۍ چـې دچـايو چاينـک او پتنـوس يـې پـه لاسـوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که دانسـان پـه جامـه کې کومـه فرښته لـه اسـمان نـه راکـوزه شـوې وه، ، داسې ښايسـت لا ماليـدلی نـه وو ، کـه رښتياووايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په لیدو مې انې رانه هېره شوه، یوائې انې نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خو کله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نو زما سترګې یې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مینې محبت، او ښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردو کې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتیا هم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نریو وروځو، ګلابي نریو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قد او قامت هغې ته حیران کړی وم، هسې قدرتي سینګار شوې وه، خو زما خوشبختي دلته وه چې د انې تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولو ته وایم چې ما هم مینه کړې ده، په همدې فکرونو کې وم کې وم چې انې مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندر نه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لا مې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښنم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، اوبه پکې ا چوې؟

ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.

نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.

خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډ همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مور اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، ځوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مور پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.

کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مور ولاړ شو زمور کره، هغې وويل چې سبا به ولاړ شو ، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضدکوې راځه چې ځو،روان شولو، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو ، دشپې تر ناوخته پورې مو سره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـړۍ تـه ، چـې لـه دې څخـه مخکـې مـې دداسـې نـړۍ تصـور هـم نشوکولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالوکې سپینې داوښکوپشان روانې اوبه،دشپېلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغـه انجلۍ پـه داسې انداز کې چې کوچيانۍ اوږدې جامې يې پـه تـن وې،دمنګـي لـه غـاړې يـې لاس را تـاوکـړی وواودیوې بدرۍ جمالې په شان زماپه طرف په نـاز او نخـرو راروانه وه،نو ترسـهاره پـه هماغـه رنګینیوکې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولـې داسـې وختونـه ډېـر ژر تېرېږي،ډېـرژر سـهار شـو کلـه چـې پـلار مـې راباندې اواز وکړ چې لمونځ تـه پـاڅېږم نـو ډېره زیاتـه غوصـه راغلـه ،لـه خوبـه را بيـدار شـوم ،لمـونځ مـې وکـړ، دچـای څښـلو وروسـته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانـه هـېڅ نـه هېرېـده ،نـن مـې غوښـتل چـې لـه انـۍ څخـه مـې دهغـې پـه اړه وپوښـتم، نـوم يـې تـرې يـاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورلـه دوی سره څه ریشته لرو؟

په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې بـه وې چې کورتـه راغلم،پـلار مـې هـم پـه کـور کـې نـه و ،مـور مـې دکـورپـه کـارونوکې بوختـه وه، انـۍ مـې پـه کټ ناستـه وه، ورغلـم، او ترڅنګ یـې غلـی کېناستم،ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟

ویې ویل:لیونيه ولې ماتاته کله دخبرې وخت نـدی درکـړی چـې اوس اجازه غواړې؟

نه داسې خــــــوکله ندې شوې خوبیاهم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ايه ګُله څه راته وايې؟
مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ويلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ايا هغوی په رښتـــــيا هم زمونږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه يې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ويل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بيا کله هلته ځې؟
لکه چې انی مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ يوځل يې راته وخندل او له غوږنه يې ونيوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم يې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غير اختياري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انی مې راته وويل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ويل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وويل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خير دی ته خو مې له ادې او پلارسره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی يم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه وه !!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمي مودې ملګرې

ویاړمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې څوک ورشي نو نورخودمرغۍ شیدې شي خوهغه شته ایمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حیرانتیا سره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.
ویاړمن: نه اوس نو داسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وایي چې السلام علیکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وایي هو ربښتیا شیخ صیبه نوربه داغلتي نه رپیټ کیږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کښنه چې خبرې وکړو.
ویاړمن: ښه کښنم خوپه یوه شرط.
اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بیاوایي چې ماته انګریزي رازده کړه.
ویاړمن:وایم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وایم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.

اوښکه: هاهاها سمون نه seman سپمن.

ویاړمن: بس هرڅه چې ده.

اوښکه:زه خوو ایم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.

ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره باآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلو خبروډېره مئېنه یې.

اوښکه: ښه ده بابا ! ! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سپمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.

ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.

اوښکه: زماخبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یو شرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟

ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.

اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایې پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یوازې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه ببرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ما هغوی ته هېلو وویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ماته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیرخو به وي ؟ یوه راته وویل:مونږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه دا کارنشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یوبل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړ ویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنځاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبو او چکر،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خندل او روان شو ،دخوورځو په تېرید سره ما بیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،ترڅنګ یې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ،په کوم ځآی کې
اوسې،په همدې ښارکې(کلیفورنیا)اصلاً؟ملت افغان ! !څه هو هغه
زمادهرې خبرې ځواب ډېردقیق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډیره
متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وویل ګوره ټوکې مکوه ،نه
ټوکې نه کوم رښتیا وایم دکور ادرس او دمبایل نمبریې راکړ راته یې
وویل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې
نمبرتماس نیولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر
ټولو ښه ملګری شو ،یوځای به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې
بېلې پوهنځۍ لوستې ،خو لنډه یې درته ووایم وخت تېرېده مابه
نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون
خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته میاشتې وخت ونیوه ،یوځل څو
ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبایل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده
وه باربار مې کوشش وکړ مګر فایده یې ونکړه خیر نن ورځ تېره شوه
سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمایۍ دهغوی
کورته ورغلم کوریې په یوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و یوه امریکایي
کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کورکه راوښیي
،هلک چپ طرف ته ګوته نېغه کړه that's there homeزه ورنږدې
شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ یوسړی له کوره رابهرشو په
انګلیسي یې وویل تاسو څوک؟ماوویل دادسپمن کوردی دسړی په
سترګوکې اوښکې ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجیب ښکاره
شول دداخل ته ددننوتلو ایشاره یې راته وکړه خو زه حیرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوى ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردى ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطاکړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوى دى چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوى وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې،پلارېې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولى شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! !هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلى يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګرى دى هغه داخوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړى ،چې په هغه څه چل شوى دى ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروېشي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د برېه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې ډېرټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړى وه او دشفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرور شم کله چې هلته ورسېدم د سپمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړا یې را قابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبرو ته یې ادامه ورکړه او په ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) ما ددې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشو ای کړای او له خولې ځخه مې بې اختیاره چیغه ووته سپمن سپمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ،چې خیر دی داهرڅه د هغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ،په هرحال یې شکر ،ماته ددې دي خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبرا و حوصلې ته حیرانه پاته شوم ،ماورته وویل چې زه کولی شم د سپمن قبرته ورشم ؟زه او سیماچې د سپمن کشره خور وه له پلار سره یې په کوچني موټر کې سپاره شوه چې ډېر بوري هم سیماکوله له کور څخه دوه کیلو مټره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالی ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړا راغله ښه شپېه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې را قابو کړ یوځو شېبې ورته ولاړو و نورتري راوان شولو په لاره کې د سپمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وويل چې زه افغانه يم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځيرځير راوکتل اوبيا يې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ يې راوويسته ،کله به يې په لاکټ کې ليکل شوي نوم ته کتل اوکله يې ماته،يوځل يې زما سرپه غېږکې ونيوه او زړه ته يې نږدې کړم،پرتندي يې ښکل کړم او لاکټ يې راپه غاړه کړ ،راته يې وويل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په سترګو کې دخپل زوی مينه وينو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجيب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې يې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خياله نه وځي او دا لاکټ چې ته زما په غاړه وينې داهماغه لاکټ دی چې نن يې هم له ماسره د سپمن مينه ژوندۍ ساتلې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library